

ГЕОГРАФІЧНА СУТНІСТЬ ТУРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЇЇ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ ТРАНСКОРДОННОМУ РІВНІ

В статті обґрунтована сутність та дано визначення туристичної діяльності на регіональному транскордонному рівні. Виявлені та описані зв'язки з іншими основними туристичними дефініціями, а саме: туристи, туризм, туристична галузь. Ідентифіковано та дано визначення транскордонного регіону. Дано визначення категоріям «туризм» та «туристична діяльність» на регіональному транскордонному рівні. Виділені особливості територіальної організації туристичної діяльності як галузі сфери послуг в умовах транскордонних регіонів. Складена схема туристичної діяльності на транскордонному регіональному рівні.

Ключові слова: туристична діяльність, транскордонний регіон, туризм, туристи, туристична галузь, суб'єкти туристичної діяльності, міждержавні об'єднання.

Вступ. Розвиток туристичної діяльності в умовах транскордонного співробітництва на сучасному етапі розвитку України є важливою складовою загальнодержавної політики та особливою формою зовнішньоекономічної діяльності прикордонних територій. Для України транскордонне співробітництво стане важливим кроком до інтеграції в Європейське Співтовариство. Окрім того у європейських країнах нагромаджено значний досвід у розвитку туристичної діяльності, що дозволить Україні запозичити його та використати у своїй господарській діяльності.

Постановка проблеми. Туристична діяльність, туризм, галузь туризму вивчаються багатьма науками – національною та регіональною економікою, державним управлінням, менеджментом підприємств і організацій, маркетингом і т.д. Не заперечуючи по-суті таких підходів і визнаючи їх безумовну корисність і для теорії і для практики розвитку галузі туризму, слід наголосити, що туристична діяльність має чітку географічну зумовленість. Це пояснюється її розміщенням в умовах певної території, використанням природних та суспільно-географічних ресурсів для формування туристичних центрів і дестинацій, специфіки територіальної організації та управління. Теоретичний, методологічний та методичний інструментарій саме географічної науки найбільшою мірою сприяє виявленню конкурентних переваг та ризиків у розвитку галузі туризму, туристичної діяльності, дозволяє планувати й прогнозувати їх перспективи. Тому обґрунтування географічного змісту цих понять на регіональному транскордонному рівні є основоположним, актуальним, теоретично та практично значимим.

Аналіз попередніх досліджень. Розгляд та тлумачення значення «туризм» розпочалося з часу зародження цього виду людської діяльності. Як відомо з історії, поява потреби в подорожах, у відпочинку поза міським поселенням, належить періоду початку інтенсивної

індустріалізації та широкого поширення міського способу життя. Як зазначає О. Любіцева, сама сутність туризму як мобільної форми споживання і рекреаційної діяльності, оснований на доланні простору, пов'язана з територією, характером середовища в широкому розумінні цього поняття (не тільки природного середовища, а й соціально-культурного та економічного середовища людської діяльності) є географічною [5, стор. 10]. Тому саме географам належить значний теоретичний і практичний доробок в дослідженнях туризму, який відображено у працях М. Крачила [3], О.Бейдика [1], О. Любіцевої [5], С.Кузика [4].

Подальшими теоретичними розробками у галузі туризму займалися і займаються В.Смолій [7], В.Федорченко [7], Я.Олійник [8], І. Смаль [6], О.Топчів [9] та інші відомі науковці. В їх роботах подається трактування понять «туризм», «туристична діяльність», «галузь туризму», «туристичний кластер» тощо. Проте обґрунтування туристичної діяльності на регіональному рівні, особливо в умовах транс- та прикордонних територій із спеціальним режимом регулювання та управління, які характеризуються також значною природною, демографічною, соціально-економічною, еколого-виробничою специфікою по відношенню до інших регіонів країни, потребує поглиблених досліджень.

Метою написання статті є обґрунтування сутності туристичної діяльності та виявлення зв'язків з іншими основними туристичними дефініціями (туризм, турист, туристична галузь), визначення особливостей її територіальної організації в умовах транскордонних регіонів для подальшого удосконалення й підвищення її конкурентоспроможності.

Виклад основного матеріалу. На початку нашого дослідження важливо дати пояснення термінам «прикордонний» та «транскордонний». Детальна дефініція цих термінів – предмет окремих досліджень, а тут ми обмежимося тільки найбільш поширеними поясненнями

цих термінів, що найчастіше зустрічаються у науковій літературі. Отже, прикордонний регіон – це адміністративно-територіальна одиниця, що знаходиться на наступному після державного рівні та розташована безпосередньо вздовж державного кордону. А під транскордонним регіоном слід розуміти певну територію, яка характеризується наявністю схожих природно-географічних умов і охоплює прикордонні регіони двох або кількох держав, що мають спільний кордон. Тут і надалі, коли йтиметься про транскордонний регіон, ми матимемо на увазі саме діяльність в розумінні двох або кількох держав.

Туристична термінологія на сучасному етапі розвитку суспільно-географічної науки й практики господарювання переживає суттєві зміни внаслідок стрімкого розвитку суспільних відносин, туризму й його галузей, форм, видів та напрямів. Однією із наук, що займається вивченням туризму, є географія туризму [3, стор. 4]. Як зазначає О.Топчієв, географія туризму – відносно молода географічна дисципліна, що перебуває у стадії становлення та швидкого розвитку [9, стор. 421]. Пояснення туристичних термінів у різних науковців відрізняються, й інколи суттєвим чином. Не зважаючи на досить значну історію і практику туристичної діяльності, до цих пір її сутність – предмет дискусій фахівців з теорії туризму. За С.Кузиком, об'єктом дослідження географії туризму постає територія, тобто природний географічний простір, або простір соціокультурних і соціоприродних поєднань, які насичені різними туристичними й інфраструктурними закладами (4, стор. 7). За О.Бейдиком сучасним предметом дослідження рекреаційної географії є: закономірності, принципи розвитку і розміщення рекреаційних систем від найменших до найбільших рекреаційних кластерів, якими є рекреаційні господарства різних країн [1, стор.5].

Говорячи про туризм, ми маємо на увазі людей, які відвідують друзів і родичів, відпочивають на канікулах і просто добре проводять час. У вільний час вони можуть займатися різними видами спорту, відпочивати на пляжі, кататися на конях, можуть ходити в походи, читати, розмовляти і, нарешті, просто насолоджуватися навколишнім світом. До цієї категорії ми можемо включити людей, які приймають участь у різноманітних міжнародних зібраннях, з'їздах, конференціях чи інших видах ділової та професійної діяльності, їздять в навчальні тури або займаються дослідженнями.

В сучасних наукових дослідженнях

існують багато поглядів на туризм як явище в сучасному житті людей. У різних напрямках господарювання, на різних ієрархічних рівнях суспільства трактують розуміння «туризму» по-різному, проте різницю між цими визначеннями інколи важко помітити. Відносно визначення регіонів теж є певні розбіжності. Тому тут і надалі ми приймаємо, що прикордонний регіон – це транскордонний регіон або регіон транскордонного співробітництва. Керівники регіонів, управлінці різних рангів частіше всього стверджують, що туризм – це галузь господарства. Деякі науковці та господарники, які не погоджуються з цією думкою, стверджують, що туризм – це міжгалузевий комплекс чи ринок, де є туроператори, які використовуючи продукцію й послуги різних галузей, формують та збувають туристичні продукти й послуги. Науковці-економісти стверджують, що туризм є самостійним видом туристичної діяльності, тобто діяльності по обслуговуванню туристів. А самі туристи стверджують, що туризм – це їх, тобто туристів, діяльність під час подорожей та під час відпочинку.

Всі ці полеміки означають, на нашу думку, що в сучасній науці та в сучасній туристичній практичній діяльності, туризм є складним природно-соціально-економічним явищем, яке має багато напрямів розвитку та дослідження і ні одна із існуючих наук не спроможна повністю та вичерпуючи охарактеризувати його як об'єкт власних досліджень. Для того, щоб максимально наближено встановити значення туризму і глибоко описати його діяльність на регіональному рівні, тим більше, в умовах транскордонних регіонів, необхідно визначити всі суб'єкти, які тісно взаємодіють в туризмі. І для цього першою необхідністю повинен бути суб'єкт діяльності, тобто турист. Турист (мандрівник) — особа, яка здійснює подорож по Україні або до іншої країни з не забороненою законом країни перебування метою на термін від 24 годин до одного року без здійснення будь-якої оплачуваної діяльності та із зобов'язанням залишити країну або місце перебування в зазначений термін [2, стор.3].

Для втілення подорожей задіюються організації, які надають цим туристам товари та послуги. Це підприємці, які бачать у туризмі можливість отримання прибутку шляхом надання послуг та товарів із врахуванням попиту. До них в умовах транскордонних регіонів належать міждержавні об'єднання, які здійснюють туристичний рух; різні урядові установи, що визначають державну політику в галузі туризму; асоціації, спілки та ін., тобто різні громадські об'єднання, які сприяють розвитку

туризму на національному та міжнародному рівнях. Нарешті, це різні комерційні і некомерційні установи (фірми, бюро, агенції тощо), що забезпечують підготовку та проведення туристичних подорожей.

До активізації туризму на регіональному транскордонному рівні підключаються місцеві органи влади, які розглядають туризм як суттєвий чинник зростання економіки. Він пов'язаний з доходами, які місцеві спільноти можуть отримувати від цього бізнесу у вигляді податків, що надходять до місцевого бюджету. В останні роки в Україні, у зв'язку з проведенням децентралізації влади, активно почало посилюватись місцеве самоврядування. Це дозволяє місцевим громадам самостійно вирішувати питання місцевого значення, управління муніципальною власністю, виходячи з інтересів усіх жителів відповідної громади. Вказані заходи також дають реальну можливість органам місцевого самоврядування регламентувати значну частину публічних справ і керувати нею, діючи в рамках законів, під свою відповідальність і в інтересах місцевого населення. Ці заходи суттєво сприяють становленню та розвитку туризму на транскордонному регіональному рівні, як реальному джерелу доходів до місцевих бюджетів.

Від туризму значні вигоди має приймаюча сторона. Місцеве населення сприймає туризм, у першу чергу, як фактор зайнятості. Для цієї групи важливим є результат взаємодії з туристами, в тому числі з іноземними. Туризм, при правильному його плануванні, робить позитивний вплив на навколишнє середовище і соціальний розвиток багатьох регіонів. Створюються робочі місця для місцевого населення у сфері самого туризму і суміжних сферах, розвиваються дохідні галузі місцевої економіки (реєстр, громадський транспорт, готельно-ресторанне господарство, народні промисли, торгівля тощо), покращується робота інфраструктури, стимулюється обмін валюти, розвивається сільськогосподарська, харчова промисловість, поліпшується робота житлово-комунального господарства, стимулюється охорона місцевої культурної та природної спадщини, розвиваються туристично-рекреаційні комплекси і т.д.

Отже, туризм на регіональному транскордонному рівні може бути визначений як сукупність відносин та єдність явищ, що супроводжують людину (туриста) при взаємодії її з працівниками кордонів (прикордонниками, митниками), з підприємцями, органами місцевої влади та місцевим населенням в процесі

туристичної діяльності. Туристична діяльність на регіональному транскордонному рівні — діяльність з надання різноманітних туристичних послуг відповідно до вимог Закону України "Про туризм" та інших актів законодавства України, а турист (мандрівник) — особа, яка перебуває в подорожах, тобто також здійснює діяльність.

Таким чином, розуміння категорії «туристична діяльність» є двояким. З одної сторони суб'єкт туристичної діяльності (турист), який потребує товари та послуги, а з іншої сторони - підприємства, що ці товари та послуги надають. Посередниками туристичної діяльності на регіональному рівні виступають органи місцевої влади та місцеве населення. Всі ці суб'єкти мають географічну зумовленість, оскільки будь-яка туристична діяльність має територіальну прив'язаність, що виступає як туристична дестинація.

Дестинація (лат. destino – "призначення", "місцезнаходження") – це компактна географічна територія, яка є привабливою для туристів. Вона характеризується специфічними туристично-рекреаційними ресурсами та відповідною інфраструктурою. Це територія або місцевість, де турист реалізовує мету своєї подорожі.

Як будь-яка господарська діяльність, туристична діяльність виділяється як галузь. Це галузь сфери послуг (невиробнича сфера), яка здебільшого надає послуги населенню і характеризується сукупністю споріднених підприємств (виробнича база), продукція яких має однакове економічне призначення (товари та послуги), характеризується однотипністю використовуваної сировини (туристичні ресурси), технологічних процесів, технічної бази, професійного складу кадрів і умов праці.

Виробнича база – сукупність найбільш активних елементів підприємств, видів діяльності й галузей у наданні туристичних послуг чи виробництві продуктів з дотриманням певних технологій. Підприємство — самостійний суб'єкт господарювання, зареєстрований компетентним органом державної влади або органом місцевого самоврядування. Він функціонує для задоволення суспільних та особистих потреб шляхом систематичного здійснення виробничої, науково-дослідної, торгівельної, іншої господарської діяльності в порядку, передбаченому Господарським кодексом України та іншими законами. Головне завдання підприємства полягає в задоволенні потреб ринку в його продукції або послугах з метою одержання прибутку [5, стор.236].

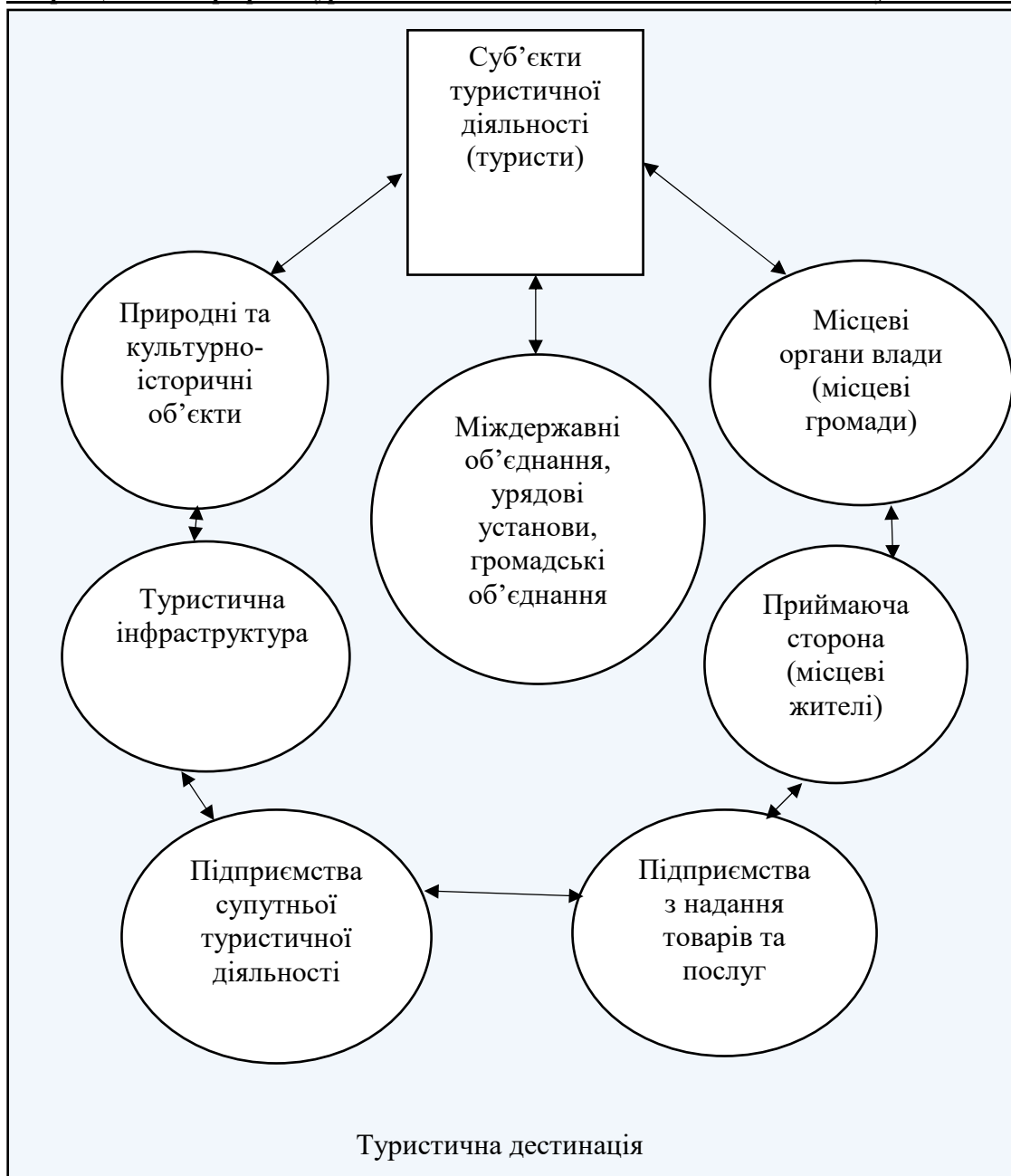

Рис.1. Схема туристичної діяльності на транскордонному регіональному рівні.

Джерело: власна розробка автора

Висновки. Визначення специфіки туристичної діяльності на регіональному рівні для транскордонних територій є актуальним і значимим для подальшого розвитку демократії, для закріплення політичної стабільності, визначення пріоритетних напрямків економічного розвитку країни та майбутнього вступу України до ЄС. Усе це забезпечить створення високого прибутку від туристичної діяльності, яка в свою чергу задовольнить потреби

внутрішнього та міжнародного попиту, з урахуванням природно-кліматичного, рекреаційного, соціально-економічного та історико-культурного потенціалу транскордонних територій та країни в цілому, її національних особливостей та створить умови для удосконалення територіальної організації господарства України та покращення соціально-культурних показників рівня життя населення.

Література:

1. Бейдик О. О. Рекреаційно-туристські ресурси України: Методологія та методика аналізу, термінологія, районування: Монографія / О.О.Бейдик.— К. : Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2001. – 395 с.
2. Закон України «Про внесення змін до Закону України "Про туризм": Закон України //Офіційний вісник України. -2003.- №29.-С.3-8.
3. Крачило Н.П. Географія туризму / Н.П.Крачило// - К. : Вища школа, 1987. – 205 с.
4. Кузик С.П. Теоретичні проблеми туризму: суспільно-географічний підхід: Монографія / С.П.Кузик. – Львів,2010. – 254

- с.
5. Любіцева О.О. Ринок туристичних послуг Геопросторіві аспекти) / О.О.Любіцева. – К. : «Альтепрес», 2003. – 436 с.
 6. Смал' І.В. Географія туризму і рекреація: Словник-довідник. / І.В.Смал'. –Тернопіль: Навчальна книга-Богдан, 2010. – 204 с.
 7. Смолій В.А. та ін. Енциклопедичний словник довідник з туризму / За заг. ред. В.К.Федорченка. – К.: Слово, 2006. – 372 с.
 8. Олійник Я.Б., Степаненко А.В. Теоретичні основи туризмології: навч. пос. – К.: «Ніка-Центр», 2005. – 316с.
 9. Топчієв О.Г. Основи суспільної географії : підручник для студ. географ. спеціальностей вищих навч. закладів / О. Г. Топчієв. — Одеса : Астропринт, 2009. – 544с.

References:

1. Beydyk O. O. Rekreatsiyno-turyst-s'ki resursy Ukrainy: Metodolohiya ta metodyka analizu, terminolohiya, rayonuvannya: Monohrafiya/ O.O.Beydyk.— K. : Vydavnycho-polihrafichnyy tsentr «Kyivskyy universytet», 2001. – 395 s.
2. Zakon Ukrainy «Pro vnesennya zmin do Zakonu Ukrainy "Pro turyzm": Zakon Ukrainy //Ofitsiynyy visnyk Ukrainy. - 2003.-#29.-S.3-8.
3. Krachylo N.P. Heohrafiya turyzma / N.P.Krachylo// - K. : Vyscha shkola, 1987. – 205 s.
4. Kuzyk S.P. Teoretychni problemy turyzmu: suspil'no-heohrafichnyy pidkhdid: Monohrafiya / S.P.Kuzyk. – L'viv,2010. – 254 s.
5. Lyubitseva O.O. Rynok turystychnykh posluh Neoprosorovi aspekty) / O.O.Lyubitseva. – K. : «Al'tepres», 2003. – 436 s.
6. Smal' I.V. Heohrafiya turyzmu i rekreatsiya: Slovnyk-dovidnyk. / I.V.Smal'. –Ternopil': Navchal'na knyha-Bohdan, 2010. – 204 s.
7. Smoliy V.A. ta in. Entsyklopedychnyy slovnyk dovidnyk z turyzmu / Za zah. red. V.K.Fedorchenka. – K.: Slovo, 2006. – 372 s.
8. Oliynuk Ya.B., Stepanenko A.V. Teoretychni osnovy turyzmolohiyi: navch. pos. – K.: «Nika-Tsentr», 2005. – 316s.
9. Topchiyev O.H. Osnovy suspil'noyi heohrafiyi : pidruchnyk dlya stud. heohraf. spetsial'nostey vyshchykh navch. zakladiv / O. H. Topchiyev. — Odesa : Astroprynt, 2009. – 544s.

Аннотация:

Вероника Грицку. ГЕОГРАФИЧЕСКАЯ СУЩНОСТЬ ТУРИСТИЧЕСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ И ОСОБЕННОСТИ ЕЕ ТЕРРИТОРИАЛЬНОЙ ОРГАНИЗАЦИИ НА РЕГИОНАЛЬНОМ ТРАНСГРАНИЧНОМ УРОВНЕ

В статье рассматривается обоснование сущности туристической деятельности на региональном уровне в условиях трансграничных территорий, со специальным режимом регулирования и управления, которые характеризуются значительной естественной, демографической, социально-экономической, эколого-производственной спецификой по отношению к другим регионам страны. Выявлены и описаны связи с другими основными туристическими дефинициями, а именно: туристы, туризм, туристическая отрасль. Дается объяснение и определение понятиям «приграничный регион» и «трансграничный регион». Определены субъекты туристической деятельности на трансграничном региональном уровне: туристы, предприниматели, межгосударственные объединения, правительственные учреждения, ассоциации, союзы, коммерческие и некоммерческие учреждения, местные органы власти, местное население. Все эти субъекты имеют географическую обусловленность, поскольку любая туристическая деятельность имеет территориальную привязанность, которая выступает как туристическая дестинация. В статье дается определение туризма и туристической деятельности на трансграничном региональном уровне. Туризм на региональном трансграничном уровне может быть определен как совокупность отношений и единство явлений, сопровождающих человека (туриста) при взаимодействии ее с работниками границ (пограничниками, таможенниками), с предпринимателями, органами местной власти и местным населением в процессе туристической деятельности. Туристическая деятельность на региональном трансграничном уровне - деятельность по предоставлению разнообразных туристических услуг в соответствии с требованиями Закона Украины "О туризме" и других актов законодательства Украины, а турист (путешественник) - лицо, находящееся в путешествиях, то есть также осуществляет деятельность. Объясняется двойственность понимания категории «туристическая деятельность». Как любая хозяйственная деятельность, туристическая деятельность выделяется как отрасль. Это отрасль сферы услуг.

Ключевые слова: туристическая деятельность, трансграничный регион, туризм, туристы, туристическая отрасль, субъекты туристической деятельности, межгосударственные объединения, правительственные учреждения.

Abstract:

Veronika Hrytsku. GEOGRAPHICAL ESSENCE OF TOURISM ACTIVITY AND FEATURES OF ITS TERRITORIAL ORGANIZATION AT THE REGIONAL CROSS-BORDER LEVEL.

The article deals with the substantiation of the essence of tourist activity at the regional level in the conditions of cross-border territories, with a special regime of regulation and management characterized by the transition of natural, demographic, socio-economic, ecological and production specifics to other regions of the country. Were identified nominal links with other maps, tourists, tourism, tourism. An explanation and definition of the concepts of "border region" and "cross-border region" were given. The subjects of tourist activity at the cross-border level are defined: tourists, entrepreneurs, interstate associations, government agencies, associations, unions, commercial and non-profit organizations, local authorities, local population. All these subjects are geographically conditioned, since any tourist activity has territorial affiliation, which acts as a tourist destination. The article defines tourism and tourism activities at the cross-border level. Tourism at cross-border level can be defined as a set of relations and organizations of people (tourists) in cooperation with border work (border guards, customs officers), entrepreneurs, local authorities and local

people in the process of tourism. Tourist activities at the level of the cross-border level - the activities to provide a variety of tourist services in accordance with the provisions of the Law of Ukraine "On Tourism" and other participants of Ukrainian legislation, and the tourist (traveler) is a person on travel, that is also performing activities. "Tourist activity". Like any economic activity, tourist activities are allocated as an industry. It is a branch of the service industry.

Key words: tourist activity, cross-border region, tourism, tourists, tourist industry, tourism subjects, interstate associations, government agencies.

Надійшла 20.11.2017р.

УДК 338.48 : 379.8

Ігор ПАНДЯК

МІСЦЕ ТА ОСОБЛИВОСТІ СФЕРИ ГОСТИННОСТІ В ТУРИСТИЧНІЙ ІНДУСТРІЇ

Проаналізовано еволюцію основних підходів та уточнено семантику понять «гостинність», «індустрія гостинності», «індустрія туризму», виокремлено організаційно-економічні особливості сфери гостинності. Виявлено та обґрунтовано структуру індустрії гостинності, її субординацію та взаємозв'язок з туристичною індустрією. Проаналізовано та конкретизовано основні етапи, чинники і сучасні тенденції розвитку індустрії гостинності. Окреслено суть індустрії гостинності як складної й відокремленої соціально-економічної системи зі створення, просування і реалізації послуг з розміщення, харчування, побутового обслуговування, дозвілля, розваг та інших додаткових та супутніх послуг, а також реалізації товарів у закладах готельного і ресторанного профілю діяльності.

Ключові слова: гостинність, індустрія гостинності, індустрія туризму, готельне господарство, ресторанне господарство, сфера послуг.

Постановка науково-практичної проблеми. У науковій і професійній літературі широко використовують поняття «гостинність», «індустрія гостинності», «індустрія туризму», які часто ототожнюють, підмінюють змістом, оскільки методологічно не визначена структура, особливості економічної діяльності кожної з галузей.

Україна успадкувала стан розвитку індустрії гостинності з СРСР. У попередній політико-економічній системі вивченню проблем задоволення фізичних і духовних потреб людини не приділялось належної уваги. Економічну, соціальну та морально-етичну складові категорії «індустрія гостинності» завуальювали під радянський соціокультурний сервіс. Фрагментарний характер досліджень туризму, зокрема сфери гостинності, започаткований у 50-х роках ХХ ст., відобразився в популярній тоді концепції рекреаційно-географічного простору, як основи розвитку теорії рекреаційної географії та головний об'єкт досліджень. Новий формат розвитку індустрії гостинності в Україні актуалізує необхідність аналізу сучасного досвіду вивчення і розробки теоретико-методологічних положень еволюції, структури, особливостей організації, місця у туристичній індустрії, виявлення основних тенденцій і чинників розвитку цієї соціально-економічної сфери.

В Україні термін «індустрія гостинності», у порівняно з терміном «гостинність» новий, його використовують з початку ХХІ ст. З тієї причини більшість літературних джерел – це переклади закордонних авторів.

Актуальність і новизна дослідження.

Сучасні наукові дослідження індустрії гостинності в Україні передусім зорієнтовані на вивчення організаційно-економічних проблем, механізму функціонування та геопросторової організації готельного господарства, з яким ототожнюють цю сферу. Актуальною є проблема вдосконалення теоретико-методологічного апарату, визначення змісту терміна «індустрія гостинності», обґрунтування структури та зв'язку між складовими цієї та суміжними галузями, місця у туристичній індустрії, виявлення організаційно-економічних особливостей розвитку.

Зв'язок теми статті з важливими науково-практичними завданнями. Для досягнення цієї мети окреслено такі завдання:

- уточнити семантику понять «гостинність», «індустрія гостинності», «індустрія туризму»;

- проаналізувати еволюцію підходів щодо поняття «індустрія гостинності»;

- виявити структуру індустрії гостинності, її субординацію та взаємозв'язок з туристичною індустрією;

- виділити риси ідентичності індустрії гостинності в організаційно-функціональних особливостях ринкового позиціонування;

- вивчити і конкретизувати основні етапи еволюції, чинники й тенденції розвитку індустрії гостинності.

Аналіз останніх публікацій за темою дослідження. Серед закордонних авторів вивчення індустрії гостинності відображено у працях: Р. Браймера [4], Л. Вагена [5],